

За силата на съдбата, която ни отвежда
към истинската любов...

**НИКЪЛЪС
СПАРКС**

Талисманът

ИЗДАТЕЛСТВО
epa
PUBLISHING

НИКЪЛЪС СПАРКС

ТАЛИСМАНЪТ

The Lucky One
Copyright © 2008 by Nicholas Sparks
All rights reserved

© Надежда Розова, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2011
ISBN: 978-954-389-185-6

Талисманът

ЕРА

*На Джейми Рааб и на Денис Далримпъл
Година, която ще помня
и година, която искам да забравя.
Сърцето ми е с вас*

Първа глава

Клейтън и Тиболт

Заместник-шериф Кийт Клейтън не ги беше чул да приближават и изобщо не му хареса как изглеждат отблизо, също както и когато ги видя за пръв път. Включително кучето. Той не си падаше по немски овчарки, а тази тук стоеше съвсем тихо и му напомняше на Пантера – полицейското куче на заместник-шериф Кени Мур, което при команда тутакси впиваше зъби в слабините на някой заподозрян. Клейтън смяташе Мур за идиот, но той бе най-близкият му колега в участъка, а и умееше така да разказва за стисналата нечии слабини кучешка паст, че Клейтън се превиваше от смях. На Кени определено би му харесала групичката нудистки, на които Кийт се беше натъкнал, след като забеляза две колежанки да се пекат край реката в цялата си телесна прелест. Броени минути по-късно, тъкмо направи няколко снимки с дигиталния си фотоапарат, и зад една хортензия изникна трето момиче. Клейтън побърза да скрие фотоапарата в храстите, излезе иззад дървото и след малко застана лице в лице с момичето.

– Така, какво имаме тук? – провлачено попита той, опитвайки се да я постави в отбранителна позиция.

Подразни се, че са го спипали, не остана доволен и от баналната си реплика. Обикновено беше по-ловък. Много по-ловък. За щастие момичето беше твърде смутено, за да забележи каквото и да било, и едва не падна, отстъпвайки назад. Измърмори нещо в отговор и се помъчи да се прикрие с ръце. Все едно гледаш как някой играе сам туистър*. Клейтън дори не отмести поглед, а само се усмихна, преструвайки се, че не обръща внимание на тялото ѝ, все едно ежедневно се натъква на голи жени в гората. Явно тя изобщо не подозираше за фотоапарата.

– Спокойно, спокойно. Какво става? – попита той.

Знаеше много добре какво става. Случваше се по няколко пъти всяко лято, но най-вече през август: колежанки от Чапъл Хил или от държавния университет на Северна Каролина тръгнаха към брега за един последен дълъг уикенд на Изумрудения остров, често се отклоняваха по стария път на дървосекачите, който лъкатушеше на бабуни през гората и стигаше до острия завой на притока Суон Крик към река Саут. Там имаше каменист плаж, предпочитано място от нудистите – как и защо Клейтън нямаше представа, обаче често се отбиваше с надеждата да извади късмет. Пре – ди две седмици попадна на шест хубавелки, но днес бяха само три, а двете, изтегнати на хавлиите, ве – че се пресягаха към дрехите си. Едната беше мал – ко пълничка, обаче другите две – включително брю – нетката пред него – имаха фигури, които биха под – лу – дили всяко колежанче. Всеки заместник-шериф също.

– Не очаквахме да има хора! Мислехме, че няма проблем.

Изражението ѝ беше толкова невинно, че той си помисли: „Татенцето сигурно много ще се гордее, ако знаеше какви ги върши неговото момиченце?“ Запита се какво ли би отговорила тя и се развесели, обаче все пак трябваше да каже нещо официално, понеже беше с униформа. Пък и не желаше да насилва късмета си – ако се разчуеше, че шерифите патрулират насам, край с колежанките, а той дори не искаше да си го по – мисли.

– Да отидем да поговорим с приятелките ти.

Тръгна след нея по брега, наблюдавайки с огромно удоволствие безуспешните ѝ опити да се прикрие отзад. Когато двамата излязоха в просеката до реката,

* Игра, при която участниците трябва да поставят ръцете и стъпалата си върху различно оцветени точки на игралното поле, без да докосват с лакът или коляно земята. – Б. пр.

приятелките ѝ вече бяха облекли ризите си. Брюнетката изприпка неловко към другите и посегна към хавлията си, като в бързината събори няколко кутийки с бира. Клейтън посочи към едно дърво наблизо:

– Не видяхте ли табелата?

Трите едновременно се обърнаха натам. Хората са като овце, помисли си той, само чакат някой да им заповядва. Малката и наполовина скрита от ниските клони на стар дъб табелка беше поставена по заповед на съдия Кендрик Клейтън, който му се падаше чичо. Хрумването за табелката беше на Кийт, който прекрасно знаеше, че официалната забрана само ще привлече насам още хора.

– Не я видяхме! – възкликна брюнетката и се завъртя обратно към него. – Не знаехме! Чухме за това място само преди няколко дни! – продължи да се оправдава тя, борейки се с хавлията. Двете ѝ приятелки бяха много уплашени и успяха само да обуят бикините си. – За пръв път идваме!

Думите на момичето прозвучаха като вопъл – същинска глезена колежанка. Сигурно и трите бяха точно такива, ако се съди по вида им.

– Не знаете ли, че голотата на публично място е наказуема в този окръг?

Той видя как младите им лица пребледняват още повече, понеже си представят как тази дребна простъпка влиза в досиетата им. Колкото и да му беше забавно да ги наблюдава, си напомни да не стига твърде далеч.

– Как се казваш?

– Ейми – преглътна мъчително брюнетката. – Ейми Уайт.

– Откъде си?

– Уча в Чапъл Хил, но съм от Шарлот.

– Виждам и алкохол. Пълнолетни ли сте?

За пръв път заедно с нея отговориха и другите:

– Да, господине.

– Добре, Ейми. Ето какво ще направим. Ще ви повярвам, че не сте видели табелата и че сте достатъчно големи да пиете, така че няма да го правя на въпрос. Ще се престоря дори, че изобщо не съм бил тук, стига да обещаете да не казвате на шефа ми, че съм ви пуснал.

Те явно не знаеха дали да му вярват.

– Наистина ли?

– Наистина – увери ги Клейтън. – И аз съм учил в колеж. – Не беше вярно, но звучеше добре. – По-добре се облечете, че не се знае, може да има хора наблизо – усмихна им се лъчезарно той. – И разчистете бирите.

– Добре, господине.

– Благодаря – завъртя се той да си ходи.

– Това ли е?

– Да, това е – отново се обърна към тях Клейтън и им се ухили. – И да внимавате.

Промуши се през храсталака, като се привеждаше под ниските клони на път за джипа и се поздравяваше, че всичко е минало добре. Дори много добре. Ейми дори му се беше усмихнала и докато се отдалечаваше, той се запита дали да не се върне и да поиска телефона ѝ. Не, реши, че ще е по-добре да остави нещата така. Момичетата най-вероятно щяха да се похвалят на приятелките си, че шерифът ги е спипал, но им се е разминало, и щеше да тръгне слух, че ченгетата са мекушави. Все пак, докато прекосяваше гората, Клейтън се надяваше снимките да са излезли. Щяха да са прекрасно попълнение на малката му колекция.

Като цяло денят беше чудесен. Тъкмо щеше да отиде да вземе фотоапарата, когато чу някакъв шум. Проследи го до стария път за извозване на трупите и видя непознатия с кучето – вървеше бавно по пътя с вид на хипи от шейсетте години.

Беше сигурен, че непознатият не е с момичетата. Беше твърде голям, за да е студент – приближаваше трийсетте. Дългата му коса беше чорлава като плъхарник, а

от раницата на гърба му стърчеше навит на руло спален чувал. Този не беше тръгнал към брега на излет, а имаше вид на човек, който лагерува на открито. Не се знаеше откога е тук и какво е видял.

Дали е видял Клейтън да снима?

Нямаше начин, не бе възможно. Беше се скрил от главния път, храсталакът беше гъст, а и Клейтън щеше да чуе, ако някой се движи в гората. Все пак беше странно да избереш този маршрут за поход – беше наред пустощта. Освен това на Клейтън никак не му се искаше някакви смотани хипари да прогонят колежащите оттук.

Непознатият вече го беше изпреварил. Подминал беше неговия голям джип и вървеше към по-малкия, с който бяха пристигнали момичетата. Клейтън излезе на пътя и се прокашля. Непознатият и кучето се обърнаха.

Клейтън продължи да ги преценява от разстояние. Непознатият и кучето посрещнаха невъзмутимо появата на шерифа, но нещо в погледа на младия мъж смути Клейтън. Сякаш този тип бе очаквал появата му. Същото важеше и за немската овчарка. Кучето го изгледа едновременно надменно и бдително – почти интелигентно, – като Пантера, преди Мур да я насъска. Коремът му се сви и полицаят едва се сдържа да не прикрие с ръка слабините си.

Дълго се вираха един в друг. Клейтън отдавна беше установил, че униформата вдъхва страх у повечето хора. Всички, дори невинните, се притесняваха в присъствието на полицаи и този тип надали правеше изключение. Това беше една от причините, поради които на Клейтън му харесваше да е полицаи.

– Имате ли кайшка за кучето? – попита той, като се постара въпросът му да прозвучи по-скоро като заповед.

– В раницата ми е.

Клейтън не различи никакъв акцент. „Английски като на телевизионен водещ“, така го наричаше майка му.

– Сложете я.

– Не се тревожете, кучето няма да помръдне, ако не му наредя.

– Въпреки това сложете кайшката.

Непознатият свали раницата и затършува в нея. Клейтън се надяваше да зърне нещо, което прилича на наркотици или на оръжие. След малко кайшката беше закрепена за нашийника на кучето и непознатият се извърна към полицаия с въпросително изражение.

– Какво правите тук? – попита Клейтън.

– На излет съм.

– Доста голяма раница за излет.

Непознатият не каза нищо.

– Или се промъквате и зяпате за нещо интересно.

– Така ли правят хората по тези места?

Нито тонът, нито подтекстът на думите му допаднаха на Клейтън.

– Покажете ми някакъв документ за самоличност.

Непознатият отново се наведе над раницата и извади паспорта си. Протегна изпънатата си длан към кучето, за да му нареди да остане на място, пристъпи към Клейтън и му подаде паспорта.

– Нямате ли шофьорска книжка?

– Нямам.

Клейтън се взря в името и устните му леко се размърдаха.

– Логан Тиболт.

Непознатият кимна.

– Откъде сте?

– От Колорадо.

– Идвате отдалеч.

Непознатият не продума.

– И къде отивате по-точно?

– Тръгнал съм към Ардън.

– Какво има в Ардън?

– Не знам, още не съм ходил.

Клейтън се свъси при този отговор. Твърде ловко. Твърде... предизвикателно? Твърде нещо си. Както и да е. Изведнъж усети, че този тип не му допада.

– Чакайте тук – нареди му той. – Нали нямате нищо против да проверя?

– Както искате.

Докато вървеше към колата си, Клейтън хвърли поглед през рамо и видя непознатият да бърка в ра-ницата и да вади купичка, в която изля вода. Все едно беше най-безгрижният човек на света.

Е, ще я видим тази работа. В колата Клейтън пре-даде по радиото името и го продиктува буква по буква, но диспечерката го прекъсна:

– Чете се „Тиболт“, а не „Телбод“. Името е френс – ко.

– И защо да ми пука как се чете?

– Просто казвам...

– Пет пари не давам, Мардж. Провери го и толкова, ясно?

– Прилича ли на французин?

– Откъде да знам как изглеждат французите?

– Просто съм любопитна, не се пали толкова. Мал – ко съм заета в момента.

„Да бе, заета! – помисли си Клейтън. – Сигурно се тъпче с понички.“ Мардж изяждаше най-малко дузина понички с крем дневно и тежеше поне сто и петдесет килограма.

През прозореца видя как непознатият приклепна до кучето и започна да му шепти нещо, докато то лочеше водата. Шерифът поклати глава: да говори на животно! Откачалка. Като че ли кучето разбира нещо друго освен няколко заповеди. Бившата му съпруга правеше същото – отнасяше се с кучетата като с хора, което трябваше да му подсказва изобщо да не се захваща с нея, ама нейсе.

– Нищо не намирам – чу Клейтън гласа на Мардж. Май дъвчеше нещо. – Никакви нарушения и глоби, нищо.

– Сигурна ли си?

– Да, сигурна съм. Разбирам си от работата.

Непознатият сякаш чуваше разговора, понеже точно в този момент прибра купата в раницата си и отново я метна на гръб.

– Някакви други необичайни обаядания? За хора, които се скитат из околността или нещо подобно?

– Не, тази сутрин е спокойно. А ти къде беше, между другото? Баща ти ти търсеше.

Бащата на Клейтън беше областният шериф.

– Кажи му, че след малко се връщам.

– Струва ми се доста ядосан.

– Просто му предай, че патрулирам, ясно?

„Та да разбере, че работя“ – помисли си Клейтън, но не го изрече на глас.

– Добре.

Така е по-добре.

– Трябва да вървя.

Остави радиото в гнездото му и поседя неподвижно, леко разочарован. Щеше да му е интересно да види как ще му понесе арестът на този женчо с дълга коса. Братята Лондри щяха да се позабавляват с него. Редовно ги затваряха в събота вечер: за пиянство, нарушаване на обществения ред и сбивания – най-често помежду им. Освен когато бяха в ареста. Тогава си набелязваха някой друг.

Задържа ръка на дръжката. И защо баща му беше ядосан по това време? Адски го дразнеше. Направи това, направи онова. Занесе ли документите? Пак ли закъсняваш? Къде си ходил? В повечето случаи му идеше да кресне на стареца да не си вре носа в чуждите работи. Въобразяваше си, че командва парада!

Както и да е. Скоро щеше да разбере. А сега беше време да разкара тоя загубеняк хипито, преди да се появят момичетата. Знаеше се, че мястото е уединено. А откачените хипита щяха да съсипят тази му известност.

Клейтън излезе от колата и затвори вратата. Кучето вирна глава, като го чу да приближава.

– Извинете за неудобството, господин Телбод. – Клейтън върна паспорта на непознатия, като нарочно обърка името му. – Просто си върша работата. Нали не носите в раницата наркотици или оръжие?

– Не.

– Имате ли против лично да се уверя?

– Всъщност имам. Четвъртата поправка, нали се сещате?

– Виждам, че носите спален чувал. Лагерувате ли някъде?

– Снощи бях в окръг Бърк.

Кийт огледа мъжа, размишлявайки над отговора му.

– Тук няма къмпинги.

Онзи не отговори. Клейтън пръв отместил поглед.

– По-добре водете кучето на каишка.

– Не знаех, че в този окръг е задължително.

– Не е. Просто заради безопасността на кучето. По главния път минават много коли.

– Ще го имам предвид.

– Ами добре тогава. – Клейтън се извърна и отново поспря. – Нещо против да ви попитам откога сте тук?

– Тъкмо минавах. Защо?

Нещо в отговора му накара Клейтън да се позачуди и той се поколеба, но после си напомни, че този тип няма откъде да знае какви са намеренията му.

– Просто питам.

– Може ли да тръгвам?

– Да, разбира се.

Проследил с поглед как непознатият и кучето му поемат по стария път на дървосекачите и после се отклоняват по тясна пътека към вътрешността на гората. След като се изгубиха от погледа му, Клейтън се върна към наблюдателницата си, за да потърси фотоапарата. Навря ръка в храстите, разрови боровите иглички и се върна обратно по стъпките си, за да е сигурен, че това е правилното място. Накрая коленичи, обзет от паника. Фотоапаратът беше на шерифството. Той го вземаше само за специалните си разходки и баща му щеше да го заруца с въпроси, ако апаратът изчезнеше. Или ако го намереха със снимки на голи жени. Баща му фанатично държеше на спазването на дисциплината и на отговорността.

Вече бяха минали няколко минути. Той чу хрипливото запалване на двигател. Явно колежанките си тръгнаха. За миг се запита какво ли ще си кажат, като видят, че джипът му още е тук, но в момента си имаше други проблеми. Фотоапаратът беше изчезнал.

Не беше изгубен. Беше изчезнал. А проклетата джаджа нямаше крака, та да ходи. Нито пък момиче – та – та биха могли да намерят апарата. Кое то означава – ше, че господинчото Телбод го е разигравал още от самото начало. Телбод да разиграва него! Невероятно. Беше усетил, че този тип се държи доста лукаво, нещо от сорта на „знам какво направи миналото лято“.

Нямаше да му се размине. Не можеше да допусне някакво мърляво откачено хипи, което говори с кучето си, да се подиграва на Кийт Клейтън. Не и в този живот.

Запроправя си път през клоните към шосето с намерението да настигне Логан Тиболт и да му даде да се разбере. И това само за начало. Щеше да последва още, със сигурност. Някой да разиграва Клейтън? Не се беше случвало. Не и в този град. И за кучето не даваше пет пари. Кучетата имали чувства? Чао, кученце. Фасулска работа. Немските овчарки бяха същински оръжия – всеки съд в окръга щеше да го признае.

Но да кара подред. Първо да намери Тиболт. Да вземе фотоапарата и да реши каква ще е следващата му стъпка.

Едва когато приближи към джипа си, Клейтън установи, че двете му задни гуми са спукани.

– Как каза, че ти е името?

Няколко минути по-късно Тиболт се приведе над предната седалка на джипа в опит да надвика вятъра.

– Логан Тиболт – каза и посочи с палец през рамо: – А това е Зевс.

Зевс седеше на задната седалка с изплезен език и душеше въздуха, докато джипът се носеше бързо към магистралата.

– Красиво куче. Аз съм Ейми. А това са Дженифър и Лори.

Той погледна през рамо и поздрави:

– Здравейте.

– Здравей.

Бяха разсеяни и нищо чудно, помисли си той, след онова, което бяха преживели.

– Благодаря, че ме качихте.

– Дреболия. До Хамптън ли каза, че отиваш?

– Ако не ви е много далеч.

– На път ни е.

След като се отклони от пътя на дървосекачите и се погрижи за едно-две нещица, Тиболт се върна на шосето точно когато момичетата потегляха. Вдигна палец, доволен, че и Зевс е с него, и те спряха почти веднага.

Понякога нещата се случват точно както трябва.

НИКЪЛЪС СПАРКС
ТАЛИСМАНЪТ
американска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД